

Cvetje odcvetelo je . . .

Pod cvetočo jablano
Nekdaj sem zahajal,
V hladni senci z vonjem sem
Dušo si napajal.

Cvetje odcvetelo je,
Čas beži, izginja,
Srce moje, svet in vse,
Vse se izpreminja . . .

Jablana cvetoča zdaj
Mi je daljna tujka,
Nemo klanja nad menoj
Vrba se žalujka.

Fr.

O, da vedel bi za žarke . . .

Drevje s snegom je pokrito,
Da pod težo se šibi;
Pride solnce in vsa teža
V solčnih žarkih se stopí.

O, da vedel bi za žarke,
Ki prodrli bi v srce,
Da bi tamkaj mi stopili
In pregnali vse gorje!

Osojski.

Na ledu.

Kraj naše vasi se vije med zelenimi travniki in rodovitnimi njivami bister potoček. Poleti je kaj prijetno v hladni vodi, in vedno nas je bilo polno tam. Jaz, Ozebkova dva, pa kaj bi pravil? Vsi smo bili, prav vsi iz cele vasi! Čofotali smo po vodi in se učili plavati — seveda bolj po dnu.

Po zimi je pa potok včasih popolnoma zamrznil. Takrat nas je bilo spet vse črno na ledu. Eden se je učil drsati po nogah, drugi je privlekel sani in jih porival naprej z dolgo palico. Včasih je pa porinil preveč in se zaletel na breg, da se je prevrnil on in sani.

Meni so stari oče vedno branili na led, in le s težavo sem jim kdaj ušel. A ko sem prišel domov in so izvedeli, da sem bil na ledu — takrat so me tako pogledali s svojimi malimi, živimi očmi, da sem rekel samprisebi: „Da bi le nevihte ne bilo!“ Kajti tako je znal malokdo pogledati, kot naš dedek. Pocukali so me za „kratke“, pa vselej tako, da nisem vedel, ali naj zajokam ali zavpijem. To so vedeli tudi sosedovi in bali so se jih, pa tudi spoštovali. Kajti potipali naš dedek niso takoj. Vselej so prej opominjali.